

Opera, öh?

Större bild/bilder »

Rese-ledare. Anne Pajunen är ena halvan av Svenska Moderna Opera-ensemblen SMOK. Föreställningen de gav i Gävle Teater tog med åskådarna på en resa rätt in i ett medvetet virrvarr.
_Foto: Bernd Büttner

Förvirring. Antiteser. Total konstnärlig polarisation. Lotta Frilund och Anne Pajunen är Svenska Moderna Operaensemblen SMOK.

Föreställningen de ger i Gävle Teater tar med oss på en resa rätt in i ett medvetet virrvarr. Ett virrvarr som håller publiken lika hypnotiserad som harar är av bilstrålkastare momentet innan de blir rammade.

Klaustrofobiska katedraler. Piff och Puff i en digital köttkvarn. SMOK kastar sig besinningslöst mellan performance, teater och musik som i huvudsak består av opera. Men det lämnas även utrymme för musikstycken som tar sin början i gospel för att övergå i katolskliknande medeltidshymner för att sluta i robotliknande, monotont mässande.

Publiken är lindad runt deras fingrar, och SMOK triggas igång en veritabel syndafloed av känslor hos oss; förvåning, lycka, olust, trygghet, otrygghet. Vi blir även deltagare i deras teater, själv får jag ett mystiskt paket levererat till publikrad 2 plats 7. Det innehåller en videofilm. Som en återspeglning av en samtid där nutidsmänniskan kan känna sig vilsen i allra högsta grad lyckas Frilund och Pajunen ge en sann bild av den tid vi har lyckan/olyckan att befinna oss i.

Att de i det massiva informationsflödet hämtar kraft hos dignitära namn som Puccini, Stravinsky och John Cage och därigenom suddar ut varje gräns av förutsägbarhet är genialt underbart.

"For an English version, press two", mässar Pajunen och igenkänningsfaktorn är ett faktum. Och det lilla hopp vi någonstans har att återfödas till något bättre krossas effektivt med orden "Please take your rebirth control pills".

Det är så hela den här förvirrande, roliga, läskiga, egensinniga föreställningen slutar. Vi får alla gå fram till aktörerna för att få oss ett rebirth control pill på vägen ut. När vi går tillbaka för att ge SMOK den applåd de förtjänat är de redan borta.

I min hand har jag videokassetten. Jag är förmodligen den ende i publiken som inte äger en videospelare. Något säger mig att det var meningen att videon skulle hamna hos mig..._

Eric Süss, Arbetarbladet, 23april2006